

*Hoogeerzame Heeren Directeuren onzer Vereeniging,
Hoogachtbare Curatoren dezer Hoogeschool,
Hooggeleerde Heeren Professoren,
Zeergeleerde Heeren Doctoren in de Wetenschap,
Dames en Heeren Studenten,
En voorts gij allen, die opkwaamt om deze plechtig-
heid met Uwe tegenwoordigheid te vereeren,
Zeer gewenschte toehoorders!*

Sedert den wereldoorlog is een denkbeeld op den voorgrond gekomen in de kringen van criminalisten en van beoefenaren van het volkenrecht dat, indien het in verwezenlijking zou treden, aan het strafrecht een belangrijke uitbreiding zou geven; dat niet alleen een vermeerdering van het aantal strafbare feiten zou meebrengen, maar ook de schepping van een nieuw strafrecht en zelfs mogelijk uitbreiding van de heerschappij van het strafrecht over personen, die tot nog toe daaronder niet vielen. Ik bedoel het denkbeeld om den aanvalsoorlog strafbaar te stellen.

Hem, die zich belast ziet met het academisch onderwijs in het strafrecht, kan zulk een toevoeging van een nieuwe provincie aan het gebied dier wetenschap niet onverschillig laten. Het leek mij dan ook niet ongepast over het genoemde denkbeeld in dit uur eenige beschouwingen aan Uwe aandacht te onderwerpen.

Kwam de poenale sanctie op het verbod van aanvalsoorlog tot stand, dan zou daarmee een werkelijk internationaal strafrecht geboren zijn. Het denkbeeld wordt dan ook veelal verdedigd in het verband van een verderstrekking en meer algemeen stelsel van internationaal strafrecht.

Het strafrecht, dat thans bestaat, heeft een nationaal karakter. Zijn grondslag is het recht en de plicht van het staatsgezag om straf te bedreigen en aan overtreders op te leggen. Von Liszt spreekt liever als grondslag van het positieve strafrecht van Strafgewalt van den staat dan van subjectief strafrecht; met die keus kan zoowel de gedachte verworpen worden dat aan den